

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávněnost. Stěžovatel se odkazuje na správné důvody napadeného usnesení, jež nevyvrátil. K vývodům dovolacího rekursu se podotýká toto: Na základě úřední zprávy soudu první stolice ze dne 11. října 1930, kterou bylo podáno vysvětlení vyžádané rekursním soudem podle § 526 první odstavec c. ř. s. a § 78 ex. ř., zjistil rekursní soud, že první soudce nepřipustil při dražebním roku Annu M-ovou jako podavatelku jen z důvodu, že vkladní knížka občanské záložny, kterou Anna M-ová předložila jako vadium, není jejím vlastnictvím. Touto úřední zprávou byl nejasný zápis v protokolu o dražebním roku ze dne 10. července 1930 náležitě vysvětlen. Jest proto bezdůvodnou výtku stěžovatelova, že zjištění rekursního soudu odporuje spisům a že rozhodným jest jen zápis o dražebním roku. Stěžovatelův názor, že dražební řízení musí býti zrušeno, hlásí-li se jen jeden koupěchtivý, nemá opory v zákoně, neboť podle § 151 ex. ř. jest dražební řízení zrušiti, nebylo-li nabídnuto nejmenší podání nebo nepřijde-li ke dražebnímu roku žádný kupec.

Čís. 10461.

Znamení zmocnitelovy ruky na procesní plné moci musí vyhovovati předpisu § 886 obč. zák.

(Rozh. ze dne 22. ledna 1931, Rv II 875/30/1).

Nejvyšší soud vrátil spisy s tímto příkazem: Procesní plná moc právního zástupce žalobkyně ze dne 4. prosince 1929 nevyhovuje předpisu § 886 obč. zák., který vyžaduje, by znamení ruky bylo připojeno před dvěma svědky, z nichž jeden podpíše jméno strany, neb, by znamení ruky bylo soudně nebo notářsky ověřeno. Tato formální vada budiž napravena ve lhůtě, kterou určí soud první stolice.

Čís. 10462.

Ustanovení § 12 (2) vyr. řádu, nanejmeně i druhá věta tohoto paragrafu se vztahuje jen na oddělná práva, která podle § 12 (1) vyr. ř. zanikají, avšak obživnou, bude-li vyrovnací řízení zastaveno.

V případech, kde oddělné právo, jehož bylo nabyto exekucí uhrožovací nebo zajišťovací, zahájením vyrovnacího řízení nezaniklo, není vzhledem k ustanovení § 11 (1) vyr. ř. vymáhajícímu věřiteli nijak bráněno v tom, by do roka, co bylo zabavení vykonáno, neučinil návrh na povolení prodeje pokud se týče, by nepokračoval řádně v prodejovém řízení. V těchto případech není po dobu vyrovnacího řízení stavěna lhůta § 256, druhý odstavec, ex. ř.

(Rozh. ze dne 23. ledna 1931, R I 1038/30).

Soud první stolice zamítl návrh vymáhající strany na pokračování exekuce v prodejovém řízení proti dlužníkům Josefu a Jožce H-ovým, pro vykonatelnou peněžitou pohledávku z důvodu, že jednak návrh vymáhající strany nemá údaje v § 54 čís. 3 ex. ř. uvedené, jednak že zástavní právo na movitosti v této exekuční věci zabavené zaniklo dnem 7. srpna 1930, ano bylo zabavení vykonáno dne 7. srpna 1929 (§ 256 druhý odstavec ex. ř.) a návrh na pokračování v prodejovém řízení učiněn byl teprve 7. září 1930. Rekursní soud uložil prvnímu soudu, by pokud jde o dlužníka Josefa H-a nařídil pokračování v prodejovém řízení. Důvody: Podle zájemného protokolu ze dne 7. srpna 1929 bylo zabavení movitých věcí vykonáno proti Josefu a Jožce H-ovým poznámkou v zápisech o zabavení tu již jsoucích a prodejové řízení bylo k návrhu vymáhající strany podle § 200 čís. 3 a 282 ex. ř. zrušeno usnesením ze dne 29. října 1929. Ano o jmění povinné strany Josefa H-a podle usnesení krajského soudu ze dne 12. dubna 1930 bylo zahájeno vyrovnací řízení, kteréž usnesením ze dne 6. srpna 1930, nabytím právní moci dne 26. srpna 1930 bylo potvrzeno, byla lhůta pro zánik zástavního práva (§ 256 druhý odstavec ex. ř.) zahájením vyrovnacího řízení (§ 12 vyr. ř.) v běhu zastavena. Proto nelze, jak první soud mylně předpokládal, dobu od zahájení vyrovnacího řízení do jeho potvrzení t. j. od 12. dubna 1930 do 26. srpna 1930 včítati do jednorroční lhůty stanovené v § 256 druhý odstavec ex. ř. Učinila-li vymáhající strana návrh na pokračování v prodejovém řízení dne 7. září 1930, učinila tak před uplynutím oné jednorroční lhůty a pokračovala řádně v prodejovém řízení. Rekursu bylo proto, pokud se týče povinné strany Josefa H-a, jako zákonně odůvodněnému vyhověti a usnésti se jak výše uvedeno.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu, pokud bylo změněno usnesením rekursního soudu.

Důvody:

Zástavního práva pro vykonatelnou pohledávku 5.034 Kč bylo nabyto dne 7. srpna 1929, návrh na pokračování v prodejovém řízení proti Josefu a Jožce H-ovým došel na soud dne 7. září 1930, tedy po uplynutí jednoho roku ode dne nabytí zástavního práva. Proto a z důvodu, že návrh nevyhovoval předpisům § 54 odst. 1 čís. 3 ex. ř., byl návrh prvním soudem zamítnut. Soud druhé stolice vyhověl rekursu vymáhajícího věřitele ohledně povinného Josefa H-a přes to, že vyrovnací řízení o jeho jmění bylo zahájeno teprve dne 12. dubna 1930, a nařídil prvnímu soudu, by pokračoval v prodejovém řízení, z důvodu, že zahájením vyrovnacího řízení o jmění povinného Josefa H-a byla podle § 12 vyr. ř. stavena lhůta ustanovená v § 256 druhý odstavec ex. ř. pro zánik zástavního práva. Tímto rozhodnutím rekursního soudu cítí se býti vymáhající věřitel postiženým, a to právem. Rekursní soud přehlédl, že se ustanovení § 12 (2) vyr. ř. a zejména i druhá věta tohoto paragrafu vztahuje jen na oddělná práva, která podle § 12 (1) vyr. ř. zahájením vyrovnacího

řízení zanikají, ale oživnou, bude-li vyrovnací řízení zastaveno. To zřejmě plyne nejen z doslovu zákona (slova »..... toliko na základě takového práva na oddělené uspokojení« a »..... ve prospěch tohoto práva«), nýbrž i z úvahy, že ustanovení druhé věty § 12 (2) vyr. ř. platí jen pro případ, že oddělné právo opět oživne, což předpokládá, že zaniklo, a že jinak, t. j. v případech, kde oddělné právo nabyté exekucí uhražovací nebo zajišťovací zahájením vyrovnacího řízení nezaniklo, není vzhledem k ustanovení § 11 (1) vyr. ř. vymáhajícimu věřiteli nijak bráněno v tom, by do roku po dni, co zabavení bylo vykonáno, neučinil návrh na povolení prodeje pokud se týče by nepokračoval řádně v prodejovém řízení. Bylo proto dovolacímu rekursu vyhověti a rozhodnouti, jak výše uvedeno, aniž bylo třeba řešiti také ještě další otázku, zda návrh na pokračování v prodejovém řízení vyhovoval předpisům § 54 prvý odstavec čís. 3 ex. ř.

Čís. 10463.

Ručení zaměstnavatele podle § 1315 obč. zák. platí jen proti třetím osobám. Předpis § 1304 obč. zák. předpokládá vlastní zavinění (spoluzavinění) poškozeného a bylo by lze ho použítí jen, kdyby bylo prokázáno, že poškozený použil zaměstnance, ač věděl (vědětí musel), že jest osobou nezdatnou, nebo, že spoluzavinil úraz jiným způsobem.

Opřen-li žalobní nárok jen o ustanovení automobilového zákona, jest použití zvláštního předpisu § 2 (4) aut. zák., jemuž musí ustoupiti všeobecné ustanovení § 1302 obč. zák.

(Rozh. ze dne 23. ledna 1931, Rv I 220/30).

Dvouspřežní vůz žalobcův, řízený kočím P-em, srazil se s automobilem, řízeným prvžalovaným Z-em a náležejícím druhému žalovanému, při čemž byl jeden kůň zabit, druhý poškozen. Žalobní nárok na náhradu škody uznal procesní soud první stolice dvěma třetinami po právu proti oběma žalovaným. Odvolací soud nevyhověl ani odvolání žalobce ani odvolání prvžalovaného řidiče.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl ani dovolání žalobce ani dovolání prvžalovaného.

D ů v o d y:

Obě strany napadají rozsudek odvolacího soudu, žalobce, pokud bylo uznáno, že žalobní nárok je důvodem po právu jen dvěma třetinami, prvý žalovaný Rudolf Z., pokud bylo uznáno, že jest žalobní nárok důvodem po právu více než jednou třetinou.

Po právní stránce jest uvéstí toto: Především nelze souhlasiti s názorem, že v souzené věci stihá žalobce (poškozeného) spoluzavinění, protože použil kočího, jenž se ukázal nezdatným. § 1315 obč. zák. v doslovu III. dílčí novely jest ustanovením zvláštním, jímž bylo v zájmu bez-